

om at formidle lyd og billeder fra retssalene, at der kan man jo så sige, at udgangspunktet er godt, men også her tages der alligevel nogle små skridt, som vi måske ikke er så voldsomt begejstrede for.

Derimod er vi i modsætning til den foregående ordfører, hr. Tom Behnke, godt tilfredse med, at man stadig væk har forbudt brug af båndoptager, hvis jeg endelig skal nævne noget positivt ved forslaget som sådan.

Så jeg kan sammenfattende sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side også har en række uafklarede spørgsmål i forhold til lovforslaget her, som vi må se at få afklaret i de drøftelser, vi også skal have i Retsudvalget, men det er nok ikke for meget sagt, at vi er meget lidt begejstrede for det lovforslag, som regeringen her har fremlagt.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at takke ordførerne for den meget principielle og også for en række ordføreres vedkommende positive modtagelse af lovforslaget her i dag.

Jeg synes, det er rigtig, som mange ordførere har lagt vægt på, at der er tale om et principielt lovforslag, der knytter an til grundlovens § 65 om, at Offenlighed, mundtlighed i videst muligt omfang skal finde sted inden for retsplejen.

Når vi har at gøre med principiel lovgivning, er det også utroligt vigtigt, at vi giver mulighed for både her under debatten i salen og også under den efterfølgende udvalgsbehandling at diskutere værdien af de nye tiltag for at leve op til de principper, der er fastlagt i vores grundlov.

Det er rigtig, som fru Dorte Bennedsen sagde det: Det er et lovforslag, der har været længe undervejs. Det har en lang forhistorie, ja, helt tilbage til den forrige regering, for det var under den daværende konservative justitsminister, hr. Hans Engell, at, kan man sige, grundlaget for udvalgsbehandlingen fandt sted ved oprettelsen af det såkaldte Arildsen-udvalg opkaldt efter den nu pensionerede byretspræsident fra byretten i Ålborg. Betænkningen kom i 1997, og den har dannet grundlag for det lovforslag, som jeg på regeringens vegne nu har fremsat.

Det er også rigtig, som flere ordførere har været inde på, at det er ikke på alle områder, regeringen har fulgt udvalgsbetænkningen, men den har gjort det på alle de væsentligste områder, dog med den undtagelse, som også

flere ordførere har trukket frem, og som jeg godt kan se for journalisternes vedkommende kan have afgørende betydning, nemlig spørgsmålet om referatbåndoptageren.

Med min egen fortid som forskningsminister er jeg selv stærkt optaget af, at samfundet også udnytter de nye landvindinger på det teknologiske område, når det kan fremme kvaliteten og det også kan være med til at sikre effektivitet på en række mere trivielle områder.

På det her felt har jeg også forståelse for, at både ordførerne fra regeringspartierne og også domstolene har sagt, at her rører vi ved noget principielt: om journalister skal være i besiddelse af båndudskrifter, som retten ikke selv vil have, da vi ikke har bestykket vore retslokaler med optageudstyr.

Der er også den principielle tilgang til det, som bl.a. fru Dorte Bennedsen var inde på, om man har tillid til, at pressen kan håndtere det, at man har et bånd med, hvad der har fundet sted i det retslokale, så man måske efterfølgende kunne konfrontere eventuelle deltagere med det, der er foregået i retten. Derfor har vi, som den sag er landet, valgt at tage det ud af det lovforslag, som vi har til behandling her i dag.

Mange ordførere har sagt: Kan vi virkelig trække journalisterne ind som part i en straffesag eller en civilsag? Det er i hvert fald ikke tanken. Jeg mener nu heller ikke, man til fulde kan sige, at det bliver konsekvensen af det at give pressen en udvidet beføjelse i forhold til, hvad andre borgere måtte have. Jeg synes, hr. Tom Behnke tog lidt løst på den rolle, som pressen er tillagt i vores samfund, det med at sammenstille, at pressen bare er almindelige mennesker, der kan sætte sig ind i et retslokale, som alle andre også kan.

Det er jo ikke en realitet i vores moderne informationssamfund. Her har pressen en afgørende rolle at spille ikke alene med hensyn til formidling, men også med hensyn til at bidrage til at kontrollere myndighederne, og også bidrage til at sikre, at alt går rigtigt for sig, også ved domstolene, og afdække, hvis tingene ikke skulle være i orden, sådan at vi meget hurtigt kan få forhold frem, hvor tingene ikke er i overensstemmelse med regler og retningslinjer.

Det er nu engang noget af det, som er tillagt pressen; det respekterer jeg, og det respekterer regeringen. Derfor har vi også i Folketinget lavet en medieansvarslov, fordi der også følger et ansvar med for pressen med den rolle, som de i dag har i et moderne samfund, og vi har derfor